

הכומר והשרת

שלושה סיפורים

סיפור ראשון

במקדש של כפר טיטוסה חי כומר, קמצן גדול. היה לו שרת שאהב מאוד דברי מתיקה, אך הכומר מנע ממנו כל דבר מתוק, כל דברי מתיקה שהכפריים הביאו למקדש שמר לעצמו.

והנה קרה שהביאו לכומר קנקן גדול של דבש מובחר. הוא שם את הקנקן באחד מחדרי המקדש, במקום מבודד, טעם ממנו מדי פעם בעצמו ולשרת לא נתן אפילו כפית.

וקרה שהכומר נאלץ לנסוע מהכפר ליום שלם. הוא קרא לשרת ואמר לו:

"בחדר הצדדי עומד קנקן מלא רעל חריף ביותר. תזהר ואל תנסה לטעום ממנו כי אם תיתן אפילו לקיקה קטנה – תמות בכאבים איומים."

כשרק הכומר יצא מהכפר השרת ניגש לחדר בו עמד קנקן הדבש והתחיל ללקק. תוך זמן קצר הקנקן התרוקן בלי שהוא הרגיש בכך, וכשהרגיש – נבהל מאוד. מה לעשות עכשיו? איך להסביר

לכומר שאין יותר דבש בקנקן?

הוא חשב וחשב ולקראת ערב מצא איך לרמות את הכומר. לקח את קערית האוכל האהובה ביותר על הכומר והפיל אותה על הארץ. הקערית נשברה לעשרות חתיכות. השרת נשכב על הרצפה, כיסה את עצמו בשמיכה מעל הראש והמתין.

הכומר חזר מאוחר בערב. במקדש שרר חושך. הכומר התרגז וקרא:

"הי, שרת! אייך? למה לא הדלקת אורות?"

והשרת התחיל להיאנח תחת השמיכה:

"סלח לי, אבא הכומר! אני

גוסס! סופי קרב! מוטב שתתפלל למען נשמתו!"
הכומר נבהל ושאל:

"מה קרה לך? מה קרה?"

"אני אשם, פשעתי! בצהריים הורדתי מהמדף את
הקערית שלך כדי לרחוץ אותה, וחתול קפץ לי אל
בין רגליי. הקערית נשמטה מידי ונשברה. לא נשאר
לי אלא למות מרוב בושה ואשמה. נכנסתי לחדר
במקדש ואכלתי את הרעל כדי למות מהר. הו! אני
כבר מרגיש איך הוא זוחל בכל איברי, בוורידים
שלי, איך הוא מתפשט בגופי. תתפלל למען נפשי,
אבא כומר. עוד מעט אמות!" והשרת המשיך
להיאנח.

הכומר הבין שהשרת מרמה אותו, אך מה יכול היה
לעשות. הרי לא יכול היה להודות בשקר שלו ולא
רצה להראות קמצן, כפי שהיה באמת. הוא התחיל
להתפלל ואחר כך הסביר לשרת שהתפילות שלו
עזרו להצילו אותו.

סיפור שני

ושוב הכומר נעדר מהבית.
השרת ישב בפתח
המקדש, ופתאום מישהו
דפק בדלת. השרת פתח,
ושם עמדה שכנה זקנה עם
חבילה בידה.
"היום חג. תן זאת לאבא
הכומר" אמרה ונתנה
לשרת את החבילה.
כשהאישה רק הלכה
השרת הרים את החבילה
לאפו. מהחבילה יצא ריח
חמים ונעים.
"אני יודע היטב מה יקרה
אם אתן את החבילה
לכומר. כבר לא אדע מה
היה בפנים" אמר השרת

"מוטב להסתכל עכשיו."

הוא פתח את החבילה. בתוך הסמרטוט היה סל
מלא עוגיות מתוקות. השרת הוציא בזהירות עוגיה
אחת מהסל ואכל אותה. אחר כך הוציא עוגיה
שנייה ואכל גם אותה, אחר כך גם שלישית וכך,
בלי שהרגיש, אכל את כל העוגיות. וכשלא נשארה
אף עוגיה יותר השרת נבהל:

"מה עשיתי? מה לעשות עכשיו?"

הוא חשב וחשב עד שהמציא – עטף את הסל
מחדש בסמרטוט והלך אתו למקדש. שם שם את
החבילה לרגלי פסל הארד של אמידה בודהה,
ופירורים של העוגיות מרח על שפתיו של הפסל.
אחר כך יצא שוב החוצה, ישב והמתין לשובו של
הכומר.

כשהכומר חזר הוא קודם כל שאל:

"בא הנה מישהו כשלא הייתי כאן?"

"כן, הייתה השכנה. הביאה לאבא-כומר חבילה
לחג."

"איפה החבילה?"

והפסל, שהיה חלול
בפנים, הדהד חזק, וקולו
"אהן! אהן! אהן!" נשמע
בכל רחבי המקדש.
"נו, האם לא צדקתי?"
קרא השרת "הנה,
אבא-כומר, אמידה בודהה
בעצמו אומר לך שאכל את
העוגיות. כנראה היה רעב
מאוד!"
והכומר הלך לישון רעב.

"הבאתי אותה למקדש ושמתי לרגליו של אמידה
בודהה."
"אז טוב עשית! אלך לראות."
הכומר הלך למקדש ואמנם לרגלי פסל הארד של
אמידה בודהה מצא חבילה. מהר פתח אותה, מצא
את הסל וראה כי הוא ריק. רק כמה פירורי עוגיות
נשארו בתחתית.
"הי שרת! אכלת את הכל שהיה בחבילה?" שאל
ברוגז רב.
השרת בא מהר, הסתכל על הסל הריק והעמיד
פנים של מופתע ביותר.
"הנה איזה פלא! לא הייתי מאמין!" אמר והצביע על
הפסל של אמידה "ראה אבא-כומר. כנראה אמידה
בודהה חשב שזה בשבילו הביאו את החבילה ואכל
את הכל. רואים אפילו פירורים על שפתיו."
הכומר הסתכל גם הוא על הפסל והתרגז:
"זה אתה אכלת את העוגיות שלי? הנה לך, אליל
נבזה!"
והוא הכה במקל את פסל הארד.

מהשרת "היום מזג אוויר יפה. רציתי לבקר את בתי בכפר הסמוך. אולי הכומר ייתן לי את הסוס שלו ליום אחד?"

"לא יוכל לתת לך את הסוס" אמר השרת "הוא עמד כל היום בשמש, הצלעות שלו התפרקו, העור נסדק וזרקנו אותו למזבלה."

האיכר הביט עליו בהפתעה, נד בראשו והלך. והכומר במקדש שמע את השיחה. רץ החוצה ונזף בשרת. "איזה שטויות אתה פולט! סוס זה לא מטריה. צריך היה לומר שהסוס אכל אתמול יותר מדי עשב, השתולל כל היום כמו

סיפור שלישי

קרה שביום של גשם חזק הכומר שוב לא היה בבית, והאיכר שעבר ליד המקדש ניכנס כולו רטוב, וביקש בהשאלה מטריה, כדי שיוכל להמשיך בדרכו. השרת נתן לו את המטריה החדשה של הכומר והאיכר הלך.

זמן מה אחר כך הכומר חזר ושאל האם בא מישהו. "כן" אמר השרת "עבר כאן איכר וביקש מטריה. נתתי לו את המטריה שלך."

"למה עשית זאת? זו מטריה חדשה. יכולת למצוא תירוץ ולא לתת לו אותה" כעס הכומר.

"מה יכולתי לומר? היה גשם חזק כל כך."

"יכולת להגיד שהמטריה עמדה כל היום בשמש, הצלעות שלה התפרקו, הכיסוי העליון נסדק, וזרקנו אותה למזבלה."

"טוב" אמר השרת "אדע בפעם הבאה מה לומר." עברו כמה ימים ובא איכר אחר. הכומר היה באותו זמן במקדש והשרת עמד בחוץ. האיכר ביקש

משוגע, נקע רגל, ועכשיו גונח באורווה."
"טוב" ענה השרת "בפעם הבאה אדע מה לומר."
כעבור כמה ימים מת בכפר אדם עשיר. הקרובים
שלו באו לקרוא לכומר. הם פגשו את השרת לפני
המקדש.
"הנפטר שוכב בביתנו. אולי הכומר יוכל לבוא כדי
לדאוג להלוויה?"
"לא" ענה השרת "הוא לא יכול. הוא אתמול אכל
יותר מדי עשב, כל היום השתולל כמו משוגע, נקע
את רגלו ועכשיו גונח באורווה."
"נו, כומר כזה לא דרוש לנו!" אמרו קרובי המת
והלכו להם.